

De som oplever saadanne Stunder, glemmer dem aldrig; derfor er det dyrebart at faa lægge ind et lidet Alborets Frø i en saadan Time; naar det frem til Sjælen, faa vil det i sin Tid komme igjen med Trivsel og Frugt.

Det ligger nærmest for os at tale med hinanden om, hvad den Tid betyder, som vi sammen har tilbragt paa Mugsburg. Saa mange og saa mange Slags Skoler er der, at det er billigt at spørge: hvad vil vor Skole, og hvorfor vil den være, hvad den er? Mange, mange Gange vil eders Tanter gaa tilbage til gamle Mugsburg; da vilde vi faa gjerne, at der skulde være en kraftig Mindelse om Skolens Grundtanke i eders Hjerter.

Der er mange Ting, som i Fremtiden vil stige frem i Grindringen og gibe eder en sund og hjertebægende Latter, og jeg vil sige: gid der var mange saadanne Ting, som I kunde tage med eder; de er vel undte. Men ikke derom vil vi tale; de Ting taler for sig selv.

Der er Ting, som har hændt eder og os, som I aldrig vil kunne mindes uden med Bæmød og Smerte; heller ikke derom vil vi tale nu.

Der er hellige Stunder, vi har haft sammen og hver for os; de vil banke mange Gange paa Hjertets Døre; luk op for dem, naar de kommer igjen, de vil bringe ny Styrke med sig hver Gang. Heller ikke om dem vil vi tale nu.

Men om dette ene vil vi tale med hinanden: Hvad har vor Skole med alt dette villet udrette for eder? Der er en stor Tanke gennem det hele. Det er Tanken paa at være en Skole for *personlig Udvikling*.

Det var Niemedet med Bygningen, det var Tanken i Timeplanen, det var Meningen med Undervisningen, det var Planen med Boardingklubben og Sngeforeningen, det var Principet i det hele Styre og Stel.

Der er Skoler, hvis tankeløse, aandskraftærende Opgave synes at være den at proppe Kundskaber i Ungdommen, som man lægger Ørter i en tom Sæk. Det var ikke vor Mening.

Der er Skoler, hvis samvittighedsløse Gjerning er den at være en Prokrustesfeng*) for de unge, hvor de alle skulde gøres lige store

*) Efter den i de græske Sagn omtalte attiske Røver Prokrustes, der paaførte de Forbireisende svære Pindler ved at lægge dem i en Jernfeng og saa udspænde dem som var for smaa, og afhugge Lemmerne paa dem som